

Czilczer Olga SZÉLKAKAS ÉS PETÚNIA

 ligetmuhely.com/czilczer-olga-szelkakas-es-petunia/

J jön, ideér, helyel kínálok. Legyen kilátásunk, egy-egy kerti széket felteszek a tetőre.

A múltunkról beszélgetünk, az együtt megélt napról, az egymástól távoli évekről. Váltott postagalambok röptetik a szót magázódásból tegezésre. Te itt? És maga?

Most fordul be a sarkon. A kapun kilép. Ráesteledik kanyar, utca, minden házszám, kapualj.

Másnapra virrad, délre hevül, légy dúdol megint, darázsdongás köröz, egész mondattá kerekül. De erre már csak a szél válaszol szemből.

Ha elment, majd visszajön. Az üres ülőkére ül.

Mire újra bealkonyul, s a madárból lett ezüst repülőgép is elhúzott felettünk, kettészelve az ég. Beszélgető partneremet, mondja csak tovább, ott hagyom a maga felén a szélnek.

Jó napot!

Leereszkedve beton udvaromra, elültetem a nekem szólót. Rámorzsolom a kimondatlant, végszavával öntözöm, várom, hogy a mag kikeljen. Először apró leveleket hoz, majd megbújva bimbót, virágot. Hét nap hét kehely. Rám köszön. Mesével elaltat. Fürkészem, van-e a mélyén valami féltés, szerelemféle.

Néha a szélkakas rozsdásan csikordul. De a petúnia augusztusig illatozik.

kép | ChiccoDodiFC, adobe.com